

DE ZAAK

Geïnspireerd door een vluchtige ontmoeting

© Leopold Lindelauff, oktober 2011 (versie mei 2023)

Karel Langman was zijn naam. Bijna vijftig jaar oud. Gescheiden, twee zoons. Hij stond bij de bushalte te wachten om naar huis te gaan. De scheiding en allerlei omstandigheden hadden ervoor gezorgd dat hij van een goedverdienende modaal plus, met eigen appartement midden in de stad, was verworpen tot een uitkeringstrekker wonend in een van de armste wijken van de stad. Bijstand, zo heette het. Dat klinkt als bij staan, helpen. Tuurlijk, het helpt maar het is bitter weinig. Veel ondernemen kun je er niet mee, dus blijf je maar thuis zitten. Tenminste zo ging het bij Karel. Af en toe deed ie wat vrijwilligerswerk in de buurt en kon hij bij een kennis eten. Maar het grootste deel zat hij thuis. Waar hij nu ook weer naartoe onderweg was. Alsof het daar zo prettig was. Elke vierentwintig uur heeft zestig minuten. En om die uren prettiger te laten verlopen, neemt hij af en toe de bus naar de coffeeshop. Tegen al zijn ratio in. Want hij weet dat hij er geen geld voor heeft. En in de loop van de maand weer bij anderen moet gaan zeuren voor geld. Maar zonder? Laatst heeft hij het weken volgehouden. En dan opeens begint ie er weer aan. Ervan overtuigd te kunnen stoppen als het moet. Maar niet vandaag.

Tegen een lantaarnpaal geleund, luisterend naar zijn muziekkeuze op z'n MP3, verschijnt ineens een jonge vrouw, hij schat zo'n vijf- acht-en-dertig, in zijn gezichtsveld. Haar bewegende lippen maken dat hij één oortje uit doet. De jonge vrouw vraagt of hij weet of lijn twee-en-zestig ook hier stopt. Hij knikt en zegt dat hij dat wel dacht. Karel vindt haar zeer aantrekkelijk. Haar licht getinte huid, de zwarte krullen tot op haar rug. Een zeer vriendelijk gezicht. Een mooie glimlach. Gekleed in zigeunerachtige lange kleren en een wijde harembroek. Ze laat hem

zien dat ze een jointje rookt. En zegt dat ze daardoor stoned is. Iets dat hij al gemerkt dacht te hebben. Ze begon over van alles en nog wat te kletsen. Karel zag dat de bus, die hij had willen nemen, eraan kwam. Ze vertelde net over de ziekte die haar had getroffen en begon te snikken. Daar konden Karels emoties niet tegen op. Hij zei 'Wil je met me mee?' Ze knikte en reageerde zo blij als een kind door op en neer te springen. Met moeite lukte het hem haar enigszins stil te krijgen gedurende de rit, wat door de medepassagiers zeer gewaardeerd werd. Als Karel hun blikken tenminste juist inschatte. Ze liepen samen door het winkelcentrum op weg naar zijn huis. Zij had hem bij zijn arm genomen en zo liepen ze door de menigte die op koopjesjacht was. Vele gezichten kende hij, die hem nakeken. Karel dacht voor nogal wat geruchten te hebben gezorgd, zo. Maar die nam hij op deze manier graag voor lief. Om ooit nog eens met een dergelijke mooie vrouw gearmd te lopen, had hij niet verwacht. Hij deed dan ook alle moeite zijn volledige meter een-en-zeventig tot gelding te laten komen. Trots als een pauw, met gestrekte rechte rug.

Ze was bij het betreden van de gang van zijn woning als een tijger op hem gesprongen, terwijl hij de voordeur nog niet dicht had. Haar gewicht zorgde echter ervoor dat de deur hoorbaar met een klik, in het slot viel. Met moeite had hij haar van zich af kunnen wurmen. Haar gevraagd nog te wachten. Eerst wat koffie en nieuwe jointjes. Intussen wordt een voor een gedoucht. Tenminste, dat was Karels planning. Die ideeën bevielen haar wel. Aleida, zoals ze zich had voorgesteld, nam plaats in de woonkamer. Zoals hij haar verzocht had. Haar schoenen had ze in de gang achtergelaten. Ook haar

lange jas had ze daar, aan de kapstok, gelaten. Nu trok ze haar harembroek uit, hield haar blouse echter aan. Terwijl Karel suiker en melk neerzette, zei hij dat hij zich boven even fris ging maken en omkleden. Aleida zei dat ze dan even van het toilet gebruik zou maken.

Karel had een lichte badmantel omgeslagen, onzichtbaar wat hij eronder droeg. Vanaf zijn knieën droeg hij enkel slippers. De koffie was verdeeld en het jointje verspreidde enige mist in de kamer. Of was het al in de hoofden? Hij liet haar praten terwijl ze het had over haar jeugd, pleegmoeder, banen, ziekte. Haar eenzaamheid. Zodra ze snikte nam hij naast haar plaats en sloeg een arm om haar heen. Hij wou niet te gretig zijn. Niet meteen erop springen, zoals sommigen dat zo oneerbiedig zeggen, in Karels ogen dan. Maar hij zou haar zeker niet afslaan. Het was al zo lang geleden dat hij nog eens echt met iemand had gevreeën. Om nu dit vrouwenlijf te ruiken, haar kruidige geuren. En te voelen, die zachtheid van haar schouders en armen, waar hij zachtjes over heen wreef. Hij keek in haar groene ogen. Het smaragdgroen trok hem naar binnen, leek het wel. Hij verzwoeg helemaal in haar. Hij verdronk. Zodanig mooie ogen, die straling en tinteling had Karel nooit eerder gezien. Om verliefd op te worden. Voordat hij het besepte zoende ze hem. Haar tong diep in z'n binnenste. Zoekend naar de zijne. Speeksel raakt elkaar. Zacht vlees glijdt langs elkaar. Over elkaar heen. Speeksel opzuigend. Dat langs mondhoeken op blote bovenbenen valt. Hij voelt een hardheid opkomen en tintelingen door zijn hele lijf gaan, zoals hij sinds vele maanden niet meer ervaren had. De zeer intense vrijpartij vond in korte tijd op een passionele, vurige wijze op de bank

plaats, waarop ze zaten in de woonkamer. Over elkaar heen liggend en hangend komen ze op adem. Ze beginnen elkaar weer te zoenen, maar houden na enkele minuten ermee op. Trekken wat kleren recht en steken hun jointje weer aan. Bezoeken om beurten het toilet. Ze praten wat met elkaar. Nu over meer algemeenheden. Niet zozeer over de een of de ander. Maar over het zijn. Het leven en noem maar op. Weed kan tot zeer creatieve vragen en oplossingen leiden, zo wist hij uit ervaring. Het wond hem seksueel ook op. Haar ook, had ze gezegd. Karel vertrouwde erop dat hij nog wel eens een keer met haar zou mogen. Vandaag. Want hij ging er vanuit dat ze straks vertrok. Hij wilde haar best wel met de bus terug brengen. Geen probleem. Maar nu nog niet. Hij inhaleerde weer eens diep. Keek naar haar, zag hoe ze glimlachte. Haar rechterhand ging over de bult in zijn broekje. Op haar vraag of hij nu alweer wilde, kon hij enkel bevestigend knikken. Zij had hem intussen een van haar tepels tussen zijn lippen geduwd. Haar onderlijf naar de juiste plek dirigerend. Zo was het erna nog een tweetal keren gegaan. Onder de douche en in zijn bed. Zij had hem weten te overtuigen dat ze beter kon overnachten en zich morgenochtend op weg begeven. Tja, waarom niet, had Karel gedacht. Naast zo'n mooie vrouw liggen. Daar komen beslist nog leuke dingen van. En inderdaad, tussen het slapen door hadden ze nog enkele keren gevreeën.

Hij werd wakker liggend op zijn rug, met haar hoofd op zijn borstkas. Ze was nog steeds naakt, zag hij. Hij zag de mooie rondingen van haar billen, die in een perfecte lijn omhoog gleden naar haar borsten. Naar het middelpunt. De donkerbruine tepelhoven met daarin, gestuwd door haar opwindings, recht

omhoog staande pionnen van lust. Hij duwde tegen haar zachte lijf om eronder uit te kunnen kruipen. Hij hoorde haar kreunen, zoals mensen dat alleen in de ochtend kunnen. Na lekker te hebben geslapen. Hij maakte dat hij op het toilet kwam. Ze zei, zo hoorde hij terwijl hij de trap afliep, dat ze hem zo groot nog niet gezien had. Ja, dacht Karel, dat klopt. Helaas. Enige tijd later riep hij haar om te komen ontbijten, maar ze maakte hem duidelijk daar nog geen zin in te hebben. Op haar verzoek maakte en bracht hij haar ontbijt op bed. Hij had geen afspraken vandaag. Ze kon nog wel even blijven, dacht hij. Tijdens het ontbijt al maakt ze duidelijk weer met hem te willen vrijen. Wat ze dan ook al snel weer deden. Ze zei nog nooit eerder zo te hebben genoten van haar eigen lijf. En dat allemaal dankzij hem. Ook haar zorgen waren nu helemaal verdwenen. Hij ging aansluitend douchen, terwijl zij als een bolletje in elkaar kroop. Een wit dekbed over haar heen trekkend. Toen hij haar daar zo zag liggen, nadat hij uit de douche kwam lopen, was 'onschuld' het eerste woord dat in hem opkwam. Zachtjes tegen haar duwend en kussend op de blote stukjes huid deed hij moeite haar uit bed te krijgen. Maar ze weigerde. Ze wilde nog wat slapen. Waarom niet, dacht Karel. Hij ging naar beneden en ging zijn dingen doen. Hij moest boodschappen doen, viel hem in. Maar met haar in huis? Hij dacht na over hoe hij dat kon aanpakken. Hij kon haar meevragen en dan op de bus zetten bij het winkelcentrum. Als ze dat niet wou, mocht ze er ook niet vandoor gaan met hem dierbare stukken. Of de tv. Maar dan kon hij afsluiten. Als hij nu niets aan haar vertelde? En gewoon ging? Ze slaapt vast, hoort beslist niets. Die merkt dat niet eens. Snel kijkt hij rond of er dingen zijn die per se weg moeten. Maar schudt dan zijn

hoofd. Hij sluit de voordeur af. En hoopt dat ze er niet door het raam vandoor gaat. Snel en met een hoofd vol zorgen rent hij door de supermarkt. Geheel tegen zijn normale rustige aard in. Hij zorgt dat hij de allerbelangrijkste spullen mee grist en zoekt de kortste rij. Die schijnt er niet te zijn. Er zijn momenteel enkel lange rijen. Plus lege kassa's. Zodra een juffrouw aanstalten lijkt te maken een kassa te gaan openen, lijken de rijen, als magneten aangetrokken, daarop te reageren. Diverse voeten zetten een of meerdere stappen in haar richting. Bij vals alarm klinkt een massazucht door de menigte, op zoek naar de volgende kans. Terugverend in ontspannen 'mode'. Daar zo staand, wachtend, dacht hij aan een film die hij laatst had gezien. Daarin bespeelden mensen via spelconsoles andere, echte, mensen. Sims, maar dan echt. Als hij dat hier zou kunnen doen, zou ie een oud omaatje met een winkelkarretje door de massa's heen laten rennen. Ja, zo eentje. Zoals daar aan kwam lopen. 'Heb ik iets van je aan?' vraagt ze hem direct terwijl ze langs hem loopt. Hij ziet haar al lang niet meer. In zijn hoofd rent ze intussen met haar karretje. Iemand port hem van achteren. Hij kan een stap vooruit zetten. Meerdere zelfs. Hij glimlacht. Om de voortgang en het omaatje. Maar dan ziet hij Aleida weer. Haar tedere glimlach. 'Mijnheer, mijnheer. Wilt u asjeblieft betalen?' Hij schrikt wakker. Pint. Eerste keer fout. Daarna akkoord.

Nadat hij de deur heeft open gesloten, blijft hij stokstijf stil staan in de gang. Luisterend. Het raam is dicht, had hij buiten al gezien. Hij loopt naar de woonkamer. Niets verandert. Niets kwijt. Alles staat en ligt er nog. Hij ademt hoorbaar opgelucht uit. Ruimt de boodschappen op en loopt de trap op. Ze

ligt nog steeds in bed. Geheel verdraaid in het dekbed. Haar geheimen ongegeneerd prijs gevend. Hij knielt naast haar neer en kust haar op de lippen. Ze beantwoordt dit meteen met het puntje van haar tong. Karel voelt dat hij haar opnieuw zou kunnen lief hebben. Zo geschiedt dan ook. Deze beide verloren gewaande zielen leken voor elkaar bestemd. In hun lust en passie. Zochten beiden hetzelfde en vonden het bij elkaar. Er was dan ook niets mis mee, met wat hij deed. Vond Karel. De wijze waarop ze beiden genot deelden. Onbevooroordeeld. Elkaar als jonge puppy's verkennend, besnuffelend. Dierlijk haast, zo voelde Karel het. Diep, diep van binnen. Daar kwam dat vandaan. En zij had dat gevonden. Bij hem. Dus waarom zou hij haar weg sturen? Dit besluit liet een boel spanning uit zijn nog naakte lichaam ontsnappen. Zij merkte dit blijkbaar op. Glimlachte. 'Lieverd, kom hier. Lekker knuffelen'. Ze nam zijn hoofd in haar armen, kuste hem en legde het op haar buik, tegen haar borsten. Met haar rechterhand streelde ze zijn haar. De gezamenlijke inspanning net, Karels ontspanning erna en de stilte rondom, zorgen er voor dat hij al snel na haar in slaap valt.

Nadat hij de volgende dag 's ochtends al in zijn keuken had ontbeten, loopt zij in de blauwe zijden badmantel, bestikt met Japanse motieven, die hij voor haar gereed had gelegd. Ooit een cadeautje voor z'n ex. Zij ziet er schitterend in uit. Haar lange haren heeft ze op een kunstige wijze opgestoken. Haar nek en hals volledig ontblotend. Wanneer ze zich bukt om hem te zoenen, valt de mantel open en duwt ze zijn gezicht tegen haar buik. Ze zegt hoe blij ze is hem ontmoet te hebben. Ze vond al dat hij een soort van licht had gegeven, bij die bushalte. Dit was

voorbestedmd, volgens haar. 'Wij zijn voorbestemd' zei ze. 'Voor elkaar bestemd. Denk je niet?' Zijn vertrouwen in mensen had de afgelopen jaren een aantal keren een forse knauw opgelopen. Hij wist dat hij dit niet wou, maar ontkwam er niet aan. Daarom zei hij iets van 'We zien wel'. Snel gevolgd door 'Heb jij niet iemand die moet weten hoe het met je gaat?' Intussen uit de stoel opstaand. 'Nee hoor. Niemand'. 'Maar je sprak over je stiefmoeder en al die anderen' drong hij aan. 'Die weten anders ook nooit waar ik ben. Dus wat zou ik bellen of mailen? Het interesseert ze toch niet. Geen lor'. Waarop ze zich omdraait, haar gezicht in haar handen begraaft en begint te snikken. Iets over 'alleen op de wereld' mompelend. 'Is al goed, hoor. Blijf maar lekker hier'. Hij omarmt haar hierbij en drukt haar tegen zich aan. Zijn rechterhand door haar krullen wrijvend.

De dag erna meld Karel zich met onduidelijke redenen, 'depressief' had hij gezegd, af voor zijn vrijwilligersjob. Zijn medevrijwilligers levert dit wellicht extra voeding voor de al gonzende stroom over een zigeunerin die hem behekst heeft, zoals hij al in de supermarkt gehoord had. Maar ook deze dag besteden ze aan het bedrijven van de liefde, lezen, tv kijken, porno kijken, knuffelen en vrijen. In verschillende volgordes. Hun libido's waren aan elkaar gewaagd. Waardoor ze elke uitdaging aan durfden. Grenzen overschreden, maar ook bereikt werden. Zo ging het dagen aan een stuk. Zij liet hem de rust die hij vroeg en gaf hem de lust die hij nodig had. Twee weken later had Karel nog niemand over zijn vriendschap ingelicht. In het buurtcentrum kwam hij niet meer. Als hij op straat was, was het met haar. Gearmd. Zichtbaar, maar eigenlijk liever

niet. Zo had een getuige het later verteld. Alsof Karel zich er voor schaamde. Maar waarvoor dan? Het leeftijdsverschil? Het grote aantal vrijpartijen? Waarom wilde hij haar nog steeds niet voorstellen aan de buurt? Zodat niemand naderhand kon vragen waar z'n vriendin was? Als ze er uiteindelijk dan toch vandoor gaat? Want dat verwacht hij. En dan staat hij er als verliezer op. Bovendien heeft hij dan weer een klap te krijgen. Daar hoeven oordelen van buitenaf niet ook nog eens bij te zijn. En als ze zou blijven? Hij ziet wel, zegt hij altijd weer opnieuw. En stelt het besluit telkens maar uit. Geniet van de momenten met haar, die voor hem eeuwig mogen duren. Zijn zoons vragen hem waar ze vandaan komt. Wie ze is. Hij weet dat allemaal niet. Of hij gek geworden is? Dat kan toch niet zo maar? Wat als ze je besteelt? Hoe lang is ze hier al. Ze kost je alleen maar geld. Heeft zij wel geld? Heeft ze geen HIV of AIDS? Is het geen hoer? En dan te bedenken dat de vrouwen van zijn zoons er nog niet eens bij waren. Die negeerden hem volledig sinds hij zijn seksuele voorkeuren bekend had gemaakt. Zijn zoons deden alsof het hen niets deed, maar hij wist wel beter. En hoe meer ze tegen hem inhakten, hoe schrapper zijn hakken in het zand staken. Om hen te pesten en die trutten op afstand ook, zegt hij dat 'ze hier nog wel een hele tijd zal verblijven. Houdt ook maar rekening met een kerstcadeautje'.

Of hij daar zelf nu echt zo blij mee was? Zijn vrijheid begon hij steeds meer kwijt te raken. Hun vrijpartijen werden steeds minder en minder intens. Routine kwam steeds vaker om de hoek kijken. Karel bleef haar vragen naar haar familie en vrienden. Of ze toch niet ergens naar terug moest? Steeds meer begonnen zijn vragen haar te irriteren.

'Wil je me kwijt? Is het goed geweest, of zo? Heb je genoeg van me gehad en nu mag ik bij het vuil? Je bent dus toch niets beter dan al die andere kerels'. Steeds wanneer ze dat zei, voelde het als een steek in zijn hart. Want hij was niet als die anderen. Dat wilde hij niet. Daarom kreeg hij het ook niet over zijn hart, haar buiten te zetten. Ze was tenslotte een mens. Een mooi mens. Lief. Waarom daar niet zijn leven mee delen? Wat maakt het nu uit waar iemand vandaan komt. Het heden en het hier, waren het enige dat hij wilde laten gelden. En zo kwam hij weer, zoals iedere dag, tot de conclusie dat ze mocht blijven.

DAG 0

Wanneer Karel op een ochtend terug keert van het winkelcentrum en de voordeur van zijn appartement opent, ziet hij haar meteen op de grond liggen. Hij laat alles op de grond vallen en rent naar binnen. Ze ligt op haar rug. Benen schuin en enigszins opgetrokken. Haar ogen zijn gesloten. Hij voelt haar hals. Hartslag. Hij rent naar de woonkamer en belt het alarmnummer. Terwijl hij nog met hen belt, zit hij weer op z'n knieën naast haar. Te snikken. Dat ze niet dood mag gaan. Dat hij niet zonder haar kan. Hij streelt haar haar. Haalt de strengen weg die voor haar ogen hangen. Bekijkt haar mooie gezicht, dat lijkt te slapen. Zo zit hij minutenlang te wachten. Stil voor zich uit te staren. Beelden passeren zijn brein waarin zij met hem de liefde bedrijft. Waarin ze beiden het grootste plezier hebben. Zich gelukkig voelen. De bel rinkelt enkele keren. Gestommel en gemompel. De boodschappen liggen nog steeds voor de openstaande voordeur, waar hij ze achter had gelaten. De schaduw van twee mannen in geelwitte pakken vult de gehele gang. Karel springt snel op, daarbij achterover vallend. Met zijn achterhoofd op de onderste traptree. De mannen zijn van mening dat ze aan een patiënt meer dan voldoende hebben en vragen hem wat op te letten. Een van Karels buurvrouwen heeft zich tussen de mannen weten te wurmen en pakt hem bij een van z'n armen. Zo begeleidt ze hem naar de bank in de woonkamer. Op haar vraag wat er gebeurd is, moet hij het antwoord schuldig blijven. Hij schudt zijn hoofd. Een van de mannen vraagt of hij mee gaat, waarop hij meteen opspringt en ziet hoe Aleida op een brancard, voorzien van plank, kraag, zuurstofmasker en infuus, de gang uit wordt gereden.

In het ziekenhuis kan hij niets anders dan wachten. Helemaal alleen. Hier duren de uren nog langer dan thuis, merkt Karel. Na ongeveer twee uur komt een verpleegster hem vertellen dat niets mis is met haar rug of wervels. Dat betekent dat ze intussen van de plank af is en op een normaal bed ligt. Ze begint bij te komen, maar is nog niet aanspreekbaar. Ze leidt hem naar een koffieautomaat waar hij gratis gebruik van kan maken. Ernaast is een deur naar een tuin, waar zelfs gerookt mag worden. Iets waar hij nu een ontzettende behoefte aan heeft. Cafeïne en nicotine. Enkele sigaretten en bekers lauwwarme koffie later, komen een man en vrouw de koffiekamer in. Hij groet hen, ervan uitgaand dat zij net als hij hier komen wachten op nadere berichten. Goede of slechte. Wanneer hij hen eens goed bekijkt valt hem op dat de man vele jaren ouder is dan haar. Geen stel dus, denkt hij. Vader met dochter dan misschien? Hij ziet geen overeenkomsten in de gezichten. De ogen niet. Niet de neus. 'Mijnheer Langman. Karel Langman. Klopt dat?' Hij schrikt uit zijn overdenkingen en knikt. 'Inspecteur Driessen van de politie. Dit is mijn collega, inspecteur Klijn'. Zij knikt naar hem. Beiden tonen ze hun identiteitskaart van de politie. Hij vraagt of ze bij hem aan tafel mogen plaats nemen. Voordat Karel dit kan beantwoorden, zit zij al. Driessen blijft achter een lege stoel staan. Handen om de rugleuning geklemd. Karel begrijpt er nog steeds helemaal niets van. Politie?

Kent u mevrouw Aleida de Sosa?' vraagt inspecteur Klijn. 'Aleida?' vraagt hij. 'Ja zeker, die ken ik'. Op haar vraag hoe ze kennis hebben gemaakt, vertelt Karel het enigszins vreemd klinkende, maar waargebeurde verhaal. Klijn luistert aandachtig en

knikt enkele keren. Driessen staat nog steeds op dezelfde plek. Heeft geen woord meer gezegd. Dat de inspecteur het vreemd vind om zomaar een vreemde in huis te nemen, kan hij haar niet kwalijk nemen. Dat vond hij zelf ook. En velen met haar. Hun liefdesbelevissen had hij niet zo uitgebreid ter sprake gebracht als ze in de praktijk geweest waren. Maar dat konden deze twee volwassen mensen zich wel voorstellen, leek Karel zo. 'Verbleef mevrouw de Sosa vrijwillig in uw huis?' Tuurlijk was ze daar vrijwillig. Wat dachten zij dan? Dat hij haar ontvoerd had en gegijzeld? Waarvoor? 'Seksslaaf' zei Driessen. Karels mond viel open toen hij zijn blik omhoog richtte. 'Wat?!' schreeuwde hij. 'Pssst, dit is een ziekenhuis', zei Klijn. Hij keek haar met verbaasde ogen aan. Was de draad nu volledig kwijt. Waar ging dit over? Karel voelde zijn woede toenemen. Hij had niets verkeerd gedaan. Waarom dan deze onterechte beschuldiging? Als hij nu boos zou worden, zou dat alleen maar tegen hem werken. Daarom sloot hij even zijn ogen, haalde diep adem. Trachtte zijn emoties zo veel als mogelijk te resetten. 'Neem me niet kwalijk' zei hij uiteindelijk. Klijn knikte glimlachend. Haar sproeten op wangen en neus gleden dan omhoog, zag Karel. Die daarna naar Driessen keek. 'Was mevrouw de Sosa uw seksslaaf, mijnheer Langman?' vroeg de inspecteur formeel. 'We waren elkaars seksslaven, inspecteur. Op geheel vrijwillige basis hebben we het elke dag vele malen met veel plezier gedaan. Daar hoefde ik haar en zij mij niet voor te ontvoeren of te gijzelen'. Karel keek tevreden nadat hij dat gezegd had. Hij had niet verwacht ooit zoiets tegen iemand te kunnen zeggen. Te durven, zeg maar. 'Zij heeft daar een heel andere mening over, mijnheer Langman' sprak hij weer. 'O ja?' 'O ja'. 'En die is?' 'Dat u haar

heeft meegelokt naar uw huis en haar daar heeft vast gehouden. Om verplicht sex met u te hebben. Tegen haar wil. En dat zij zich daar steeds meer tegen verzette. Totdat u haar vanochtend van de trap duwde'. Dat was Klijn geweest. 'Wat vindt u daarvan?' vroeg Driessen.

Blijkbaar vond zijn brein het genoeg geweest. Want op het moment dat hij uit woede en angst uit zijn stoel op wilde staan, ging alles op zwart. Bij de smak die hij hierdoor op de glanzende vloer maakte, spleet zijn bril in tweeën. Wanneer hij zijn ogen open maakt, ziet hij een vrouwengezicht tegen hem praten. In een waas van dofheid hoort hij onderwatergeluiden wanneer zij haar mond beweegt. Hij begint zich te bewegen, maar wordt door iets tegen gehouden. Laat zijn hoofd naar achter vallen en voelt iets zachts. Een kussen. Hij kijkt de vrouw nog eens aan en zegt 'U ken ik'. 'Dat is handig' antwoordt zij hoorbaar terug. 'Dan hoeft u me dus niet meer voor te stellen. Wie bent u? Weet u dat nog?' Karel lacht. 'Natuurlijk weet ik dat nog. Ik ben uhm. What the fuck. Ik weet toch wel hoe ik heet?' Weer wil hij recht komen en weer lukt het niet. Hij lijkt zich niet te kunnen bewegen. Er is iets dat hem tegen houdt, maar hij heeft geen idee wat. Iemand begint aan zijn linkerarm te frunniken. Hij ziet nog net hoe een infuusnaald zijn arm nadert. Voelt zijn hoofd zwaar worden. Hij voelt hoe hij naar beneden valt, terwijl hij toch op het bed ligt. Zijn hoofd steeds dieper. Links en rechts ziet hij benen. Zodra het verplegend personeel zag dat hij weer het bewustzijn verloor, kliepten ze zijn bed naar achter. Om meer bloed naar zijn hoofd te laten stromen. Zoals hem enkele uren later werd uitgelegd. Toen ze hem ook vertelden dat hij een hele tijd vast

gebonden geweest was. Waardoor hij niet kon bewegen. En Karel ook weer wist dat hij Karel was. Die Aleida had leren kennen. Die hem nu van van alles beschuldigde. Of was dat maar een droom geweest? Toen hij de agent in uniform op de gang zag staan, wist hij dat dit de realiteit was. Met Aleida. En haar beschuldigingen.

DAG 1

De artsen leek het het beste voor hem wanneer hij zeker nog overnacht aan verschillende bewakingsapparatuur bevestigd zou zijn. 'Bewakingsapparatuur' dacht Karel. 'Hoe toepasselijk'. In de loop van de erop volgende ochtend bezochten beide inspecteurs hem als eersten. Na de bekende 'hoe is het ermee?' en 'gaat wel' dialoog sprak inspecteur Driessen de officiële woorden 'Mijnheer Langman, hierbij arresteer ik u op verdenking van kidnapping en gijzeling, meerdere verkrachtingen en aanrandingen en poging tot moord danwel doodslag'. Inspecteur Klijn had intussen haar handboeien om zijn rechterpols en een van de buizen van het bed bevestigd. Zodat ze nog even rustig met de dokter konden gaan praten, zoals Driessen zei. Karels nachtmerrie werd zwarter en zwarter. Hij vroeg zich af hoe het mogelijk was dat hij binnen achtenveertig uur van de hemel in de hel was beland. Welke goden hij beledigd had. Bij wijze van spreken. Was het dan toch waar dat iets, dat te mooi om waar te zijn is, ook daadwerkelijk niet waar is? En dat er altijd iets achter schuilt? Is niemand dan meer te vertrouwen? Hij legde zijn hoofd berustend op het kussen en besloot wat te slapen. Zolang hij een dergelijk lekker bed had.

'Waarom hebt u het gedaan, mijnheer Langman?' vraagt Klijn vriendelijk. 'Wat gedaan?' 'Mevrouw de Sosa mee gelokt. Had u toen al het plan haar te misbruiken en voor langere tijd voor uw eigen gebruik te reserveren? Of had u toen enkel nog een middagwip in gedachten? Misschien nam u haar wel echt mee met goede bedoelingen. Maar toen ze zo in uw huis was. Alleen met u. Kon u zich niet beheersen en heeft u van de gelegenheid gebruik

gemaakt. Is het zo gegaan? Ik kan me dat goed voorstellen dat het zo is gegaan' zegt ze. 'U hebt al lang geen relatie meer gehad' gaat ze verder. 'Zo begrepen we uit gesprekken met uw burens. Ook bleven de bezoeken zoals voorheen, van mannen en vrouwen uit. Er kwam niemand meer overnachten. U was grotendeels alleen. En nu staat daar zomaar in uw huis een prachtig mooie jonge vrouw. Breekbaar. Zoekend naar warmte en begrip. En van het een komt het ander. Tot zij het zat was. En naar huis wilde, maar niet mocht. Totdat jullie ruzieden, boven op de gang. Zij viel. Het kan best een ongeluk geweest zijn. Een misstap van haar. U wilde haar nog vastpakken, maar kwam te laat. Ze valt, rolt naar beneden. U schrikt. Allemaal logisch en verklaarbaar. Maar dan komt het, mijnheer Langman. U gaat boodschappen doen. U laat die jonge vrouw, die in levensnood kan verkeren gewoon liggen. Negeert ze volledig. Laat haar maar sterven, zult u wel gedacht hebben'. Karel schudt de hele tijd zijn hoofd, zittend aan een grijze tafel in een flauw groene verhoorkamer. Dat stond op het bordje aan de buitenkant van de deur, zoals hij bij binnenkomst had gezien. Beide inspecteurs waren er. Zij recht tegenover hem zittend. Hij achter hem, leunend tegen de muur. 'Nee, nee, nee' fluistert hij aldoor maar. 'Maar nu blijkt ze nog te leven en te kunnen praten bovendien. En wat blijkt? Niets misstap. Zij zegt dat u haar heeft geduwd. Bewust een duw om haar van de trap af te laten vallen. 'Maar ik was er toch helemaal niet. Ik was boodschappen doen' schreeuwt hij het haast uit. 'Nee, mijnheer Langman' en ze blijft heel rustig hierbij 'dat was erna. Dat u boodschappen ging doen. Nadat u haar geduwd had. Toen pas bent u boodschappen gaan doen'. 'Zijn jullie allemaal gek

geworden?' roept hij. 'Dit kan toch allemaal niet?' waarna hij ineen duikt en begint te huilen. Vanuit krochten zo diep dat zelfs beide inspecteurs begrijpen dat ze hier niet langer zinvol kunnen zijn.

Zijn geest trekt zich terug uit het diepe zwart en vindt gelukkigere momenten. Op zijn moeders schoot bijvoorbeeld. Een pseudoherinnering, gevoed door zwart wit foto's. Maar beter dan de ruzies in huis. De onvrede en stilte die er heerste. Of op zijn motorfiets. De vrijheid genietend. Zelf bepalen waar naartoe en wanneer. In plaats van de dingen te doen omdat ze nu eenmaal zo zijn. Nee, weten waarom je iets doet. Het voelen en beleven. Dan pas leef je. Zoals hij de afgelopen weken had geleefd. Maar zoals zijn ouders voorspeld hadden, kwam de zondvloed na de zonde. Dus moest hij nu branden. Maar ook berouw. Dat moest hij dan ook tonen. Hadden ze hem geleerd. Maar dat kon ie niet. Want hij had nergens spijt van. Hij was misschien niet slim geweest met wat hij gedaan had. Maar spijt? Nee, absoluut niet. En hij wist ook zeer zeker dat hij haar geen haar had gekrenkt. Zij probeerde hem een loer te draaien. Waarom wist hij niet, maar daar moest hij achter zien te komen. En alleen kon hij dat niet. Hij had geen idee hoe lang de politie hem vast kon houden, of hoe sterk de bewijzen tegen hem waren. Of dat het ene woord tegen het andere was. Hij besloot niets meer te zeggen, gebruik te maken van zijn zwijgrecht. En te vragen voor een advocaat. Het werd tijd om terug te gaan vechten. Zowel tegen Aleida als tegen het politieel en justitieel apparaat. Die hem toch wel zeer snel als verdachte behandelen. Na dit besluit roept hij iemand van het bewakingspersoneel om een of beide inspecteurs te kunnen spreken. Binnen een kwartier zijn ze weer

alledrie terug in dezelfde flauw groene verhoorkamer. Hij maakt zijn wens voor een advocaat duidelijk. Bovendien vraagt hij om pen en papier. Iets om te schrijven. Hij wil zijn gedachten ordenen. 'Die advocaat kan pas morgen' zegt Klijn. 'Geen probleem' antwoordt Karel. Driessen en Klijn kijken hem daar verbaasd op aan. 'Wat?' vraagt ie. Beiden draaien zich om en verlaten de kamer. In zijn cel ziet hij een schrijfblok met een pen op zijn tafel liggen. Hij gaat zitten en begint meteen te schrijven.

DAG 2

De erop volgende ochtend wordt Karel voorgeleid bij de onderzoeksrechter. Hier ontmoet hij voor het eerst zijn toegewezen advocate, meester Solomon. Een kleine, flinke, ronde wat pafferige vrouw, met ademhalingsproblemen. Hij vond haar tenminste angstvallig hard piepen, bij elke teug. Ze groeten mekaar, schudden handen. Zij zegt 'zeg niets, oké?' 'Oké'. Mevrouw de Officier van Justitie vindt de aanklacht, of beter gezegd het delict waarvoor hij wordt aangeklaagd, zeer zwaar. Ze pleit er dan ook bij de rechter voor om verder onderzoek te doen. Ondermeer door de buurtgesprekken te analyseren, om zo een profiel van de verdachte te kunnen maken. Gedurende die tijd dient de verdachte volgens haar achter slot en grendel te blijven. De rechter, meester Roorda, voelt daar ook wel voor. Mevrouw Solomons opmerking dat 'iemand onschuldig is tot het tegendeel bewezen is', vindt de rechter een 'nietszeggende doodoener'. Hij besluit dan ook zijn aanhouding met nog twee dagen te verlengen. 'Gedurende die tijd is het aan de politie om voldoende bewijs te leveren voor een zaak of om te constateren dat er geen zaak is' zo legt mevrouw Solomon achteraf uit. Ze maken gebruik van dezelfde flauw groene verhoorkamer als waar hij gisteren met de inspecteurs verbleef. Hij had de hele nacht gebruikt om alles zo veel als mogelijk chronologisch op te schrijven. Hij toonde haar het schrijfblok. Ze bladerde er doorheen en scheurde de volgeschreven vellen eruit. Waarna ze hem vroeg haar het hele verhaal te vertellen. Al duurde het de hele dag, zij zou wel voor broodjes en dergelijke zorgen. Wanneer hij naar het toilet moest of een sigaret wilde roken, liep altijd een agent met hem mee. Geen enkel moment liet men hem uit het oog.

Behalve op het toilet zelf. Toen ze aan het eind van de middag bij de val van de trap waren aanbeland, was Karel gaar. Solomons opmerking dat hij er niet zo goed voor stond, monterde hem niet echt op. Integendeel. Hij had op haar steun gerekend. Ze hoopte dat de buurtbewoners het beeld dat over hem bestond konden keren. Want anders zag ze nog niet zo gauw een mogelijkheid.

Helemaal alleen, terug in zijn cel, zit hij op zijn bed. Zijn hoofd steunt in beide handen. Z'n ogen zijn gesloten. Binnenin dat hoofd maalt het aan een stuk door. Vragen, beelden, van alles flitst voorbij. Echt iets om gek van te worden. Hij kan het niet controleren. Om volledige gekte te voorkomen, staat hij op en begint rondjes door zijn cel te wandelen. Rustig lopend en rustig adem halend. Hij begint zijn voetstappen te tellen, hiermee zijn verstand weer in 'normal mode' te krijgen. Hij houdt dit net zo lang vol totdat hij de rust echt in zijn lichaam voelt zakken. Waarna hij zich op bed laat zakken, gaat liggen en zijn ogen sluit. Karel voelt zich wegzakken, gewichtloos worden. Om zijn eigen as draaiend, horizontaal maar ook verticaal. Als een tollende bal. Hij ziet overal sterren, rondom hem. Dan zweeft hij stil, in de ruimte. Als in een ligstoel. Ontspannen kijkt hij om zich heen en ziet de zee met ervoor het strand. Overal zijn ouders met kinderen in de weer. In de verte ziet hij zijn zoons rennen, met hem erachteraan. Dan verschijnt opeens zijn moeder in beeld. Met grijze haren, al. Ze kijkt hem ontevreden aan, teleurgesteld. Haar rechter wijsvinger opgestoken, zoals enkel zij dat kon. Opeens ziet hij zichzelf zitten in de zesde klas van de lagere school. Hun schoolhoofd geeft seksuele voorlichting. Karel zit daar met een rood hoofd, van schaamte. Niet

alleen vanwege het onderwerp. Maar vooral omdat hij de enige bleek te zijn die dit allemaal nog niet wist. Hij wist helemaal niets. Gelukkig was het in het laatste jaar, kon hij zich herinneren te hebben gedacht. Konden ze hem daar niet lang meer mee pesten. Vele jaren verder opeens. Hij nog ongetrouwd maar sinds langere tijd een vriendin. Die zich op de betreffende avond niet lekker genoeg voelt om mee te gaan naar een bedrijfsfeestje. Wat er wellicht mede voor gezorgd had dat hij gedurende de hele avond door twee aantrekkelijke vrouwelijke collega's begeleid werd. Die hem duidelijk te kennen gaven wel voor een trioetje in te zijn. Zijn gebondenheid speet hem zeer, maar bleef hij trouw. Dat zij, intussen zijn ex-vrouw, allerlei geruchten hoorde en hem daarover van alles voor de voeten gooide, later, deed pijn. Aan dat moment werd hij herinnerd. Hoe zeer dat deed, die verwijten. Onterechte verwijten. Achteraf dacht hij vaker 'had ik toen toch maar', maar dat was niet fair tegenover zichzelf, had hij geconstateerd. Zijn ogen maakt hij open. Terug in de realiteit. Hij staat op. Plast, poetst zijn tanden en trekt zijn door de staat ter beschikking gestelde pyjama aan. Al snel vindt hij de juiste houding en vertrekt hij in een diepe droomloze slaap.

DAG 3

Na zijn ontbijt in de cel mocht hij even op de luchtplaats wandelen en 'n sigaret roken. Het gaas wapperde boven hem in de wind. Die warm aanvoelde. De zon was er wel, maar voor Karel niet zichtbaar. In de schaduw van muren om hem heen. Wanneer zijn tijd voorbij is en hij naar binnen geroepen wordt, ziet hij zijn advocate in de gang staan. Hij loopt op haar af, dat blijkbaar gedoogd wordt en geeft haar een hand. Ze zegt dat ze gebeld is door een van de inspecteurs. Die hem zo snel als mogelijk willen verhoren. 'Is dat goed nieuws?' vraagt Karel zichtbaar zenuwachtig. Ze haalt haar schouders op en zegt het echt niet te weten. Blijkbaar is de flauw groene verhoorkamer bezet, want ze worden naar een flauw rode ruimte gebracht. Ze nemen plaats aan de grijze tafel, op plastic witte stoelen. Zonder leuning. Karel vindt ze niet prettig zitten. Schuren in de rug. En je glijdt er telkens vanaf. Hoe het haar, naast hem, lukt hierop te kunnen zitten verrast hem zeer. Aan de overkant staan twee degelijke kantoorstoele. Wel leuningen. Voorzien van stof. In alle hoogtes verstelbaar. Voorzien van wieltjes. Zodra Karel hier iets over zegt tegen mevrouw Solomon, zegt ze 'Psychologische oorlogsvoering'. Op dat moment komt inspecteur Klijn binnen die meteen gaat zitten. Zonder begroeting of ander woord dan ook. Ze richt haar blik op de tafel. Op het dossier dat ze daar neer heeft gelegd. 'Langman' staat er groot met viltstift op geschreven, samen met zijn geboortedatum. Karel kijkt vragend naar zijn advocate, die echter ook haar schouders optilt, hierbij net zo vragend kijkend. 'Goede morgen allemaal' zegt inspecteur Driessen nadat hij de deur gesloten heeft. 'Aha, hier ben je' en hij kijkt naar zijn collega. 'Neem het me

niet kwalijk dat ik zo verergerd klonk. Maar ik meende dat niet persoonlijk. En het was in het vuur van de strijd. Kunnen we dat nu?' hier eindigde hij zijn zin. Hij keek haar aan en zag hoe ze knikte. Waarna ze rechtop ging zitten. 'Weet u' zei hij, intussen zittend en Karel strak aankijkend 'als het aan mij lag, ging u meteen naar huis'. Hij leunde naar achteren en liet een stilte vallen. Karel vond dit allesbehalve prettig, wat hier gebeurde. Hij twijfelde. Moest ie nu iets zeggen? Of wat werd van hem verwacht? Hij keek naar links, naar rechts. Maar nergens vond hij het antwoord. Dat moest van hemzelf komen. Maar welk antwoord? 'Maar zij' zei Driessen opeens, naar zijn collega wijzend 'heeft me aan het twijfelen gebracht. Stom hè? En nu weet ik het niet meer. Vindt u het goed als mijn collega nog wat vragen aan u stelt?' vraagt Driessen, opeens heel formeel. Rechtop zittend in de stoel, armen op tafel liggend. Karel stottert dat hij dat niet erg vindt en kijkt naar inspecteur Klijn. Die opeens alerter lijkt te zijn. 'Als het kan wil ik graag alleen 'ja' of 'nee' antwoorden. Is dat duidelijk?' Mevrouw Solomon protesteert daartegen, maar Karel sust haar en zegt 'We zien wel. Laat maar'. 'Heeft u ooit de voorkeur op slot gedaan, terwijl u boodschappen deed en mevrouw de Sosa zich in uw huis bevond?' 'Ja'. 'Heeft u mevrouw de Sosa wel eens geboeid of anderszins vastgebonden tijdens uw seksspelletjes?' 'Ja'. 'Heeft mevrouw de Sosa u wel eens geboeid of anderszins vastgebonden tijdens uw seksspelletjes?' 'Nee'. 'Heeft u mevrouw de Sosa wel eens meegenomen naar en voorgesteld aan anderen in het buurtcentrum?' 'Nee'. 'Had zij daar ooit om verzocht?' Karel zuchtte 'Ja'. 'Als u heel eerlijk bent, ook tegenover uzelf, vond u het eigenlijk welletjes geweest. Toch? U had een paar weken lekkere seks

met een bloedmooie vrouw, maar dat was het dan ook. Meer was er niet. Dus, ze mocht best wel gaan. Van u. Dan was u weer heerlijk op uw eigen en kon uw eigen dingen doen. U zou haar wel missen, natuurlijk. Maar er moest een einde aan komen. Heb ik het juist? Mijnheer Langman? Wilde u niet liever dat ze ging?' Karel knikte. 'Kunt u zich voorstellen, mijnheer Langman, dat er mensen zijn die moeite hebben met uw, hoe zal ik het noemen, afwijkend seksueel gedrag?' 'Ho ho' roept Solomon. 'Waar heeft u het over? En hoezo heeft dit ermee te maken?' Driessen zweeg. Hij keek Karel recht in zijn ogen. Die schudde z'n hoofd. Liet het zakken. En legde z'n voorhoofd op tafel. Zijn oren bedekkend met zijn handen. Hij wilde dit niet weer allemaal over zich heen krijgen. Kon hij er wat aan doen, dat hij was wie hij was. Zoals hij was. Z'n ouders, die braven, die hebben hem zo gemaakt. Als die dat geweten hadden. Hij heeft nog bij die gedachte. 'Karel, waar gaat dit over?' vraagt Solomon heel bezorgd, hiervoor een van zijn handen wegtrekkend. Want nog slechter zou de zaak voor haar niet mogen worden, dacht Karel. Dan ging ze er als een bunny vandoor. Hij stelde zich dat zo voor. Solomon als playboybunny. En moest glimlachen. Maar goed dat die niemand zag. Hij ging opeens rechtop zitten en zei 'Welk afwijkend seksueel gedrag refereert u aan, inspecteur? Het vastbinden van mijn partner? Het genot van seks delen met meerdere partners. Apart of samen? Het deelnemen aan orgies? Bezoek aan sauna's voor het vinden van een of meerdere partners? Welke bedoelt u specifiek? Inspecteur?' Mevrouw Solomon zit intussen naast hem, met rode koontjes. Haar hand voor haar mond geslagen. 'Welke daarvan is onwettig?' vraagt hij nog. 'Geen een' zegt Driessen. 'En dat weet je. Anders had je ze

niet genoemd'. Karel knikt. 'Dus welke afwijking hebben jullie dan wel gevonden?' Even een stilte, gevolgd door 'Die onwettig is'.

'We hebben met enkele van uw buurtbewoners gesproken' neemt Klijn het weer over. 'En wat ons daarbij opvalt is dat u over het algemeen als een eenling wordt gezien. Steeds muziek op uw oren. Afgesloten van de wereld. Ook nooit de voordeur open, zoals uw burens, bij goed weer. Als vrijwilliger wordt u zeer gewaardeerd, zegt men. Maar ook daar hoorden we andere verhalen. Over norsheid, verstoord en vergeetachtigheid. Periodes van langere afwezigheid. Bovendien denken we dat u al meer dan 'n jaar geen relatie meer heeft. En dientengevolge ook geen seksuele kontakten meer onderhoudt. Terwijl uit gesprekken met laten we zeggen, mensen uit uw verleden, is gebleken dat u over een nogal actief libido schijnt te beschikken. En tijdens relaties meerdere malen per dag vree. Iets dat u nu dus al een jaar niet meer had gekund. En opeens is daar die prachtige vrouw. En ze wou zelf mee. Dan houdt je ze toch nog even? Waarom niet. Zo'n kans laat je je niet ontgaan. Maar dan opeens worden uw lusten u tot last. U wilt ervan af. En als geluk bij een ongelukkige voetstap van haar, kunt u van haar af geraken. Maar ze leeft nog. Daarom gaat u rustig aan boodschappen doen. In de hoop dat ze dan wel'. Hier zwijgt ze even. Blijft hem aankijken. Weer slaat hij zijn ogen neer. 'U was daar zo zeker van dat u die charade ook doorspeelde bij thuiskomst. Nieuwsgierige burens had u niet ingecalculeerd. Niet bij een mislukking. Zo was het toch?' Hij schudt zijn hoofd en zegt 'Jullie kunnen mooie verhalen vertellen. Maar geen een is waar. En wat is erger? Een biseksuele man of vrouw die het

met eender welke volwassene in volkomen instemming doet? Of een heteroseksuele trouwe echtgenoot die zijn dochter verkracht? Of misschien wel z'n zoontje. Omdat hij z'n latente homoseksuele gevoelens niet mag uiten in onze maatschappij. Want dan is hij zijn vrouw, zijn huis en waarschijnlijk ook zijn baan kwijt. En veel van die mannen die zulke mannen ontslaan, zijn niet anders. Maar goed, dat even terzijde' zei hij opeens heel rustig. 'Om terug te komen op uw vraag' en hij keek inspecteur Klijn heel formeel aan 'nee, zo was het niet'.

In alle stilte zaten ze elkaar alle vier te monsteren. Karel had absoluut geen idee wat hem nog te wachten stond. De manier waarop de beide inspecteurs met hem om gingen, vond hij niet prettig. Ze bleven maar vaag en wat rond draaien. Allemaal insinuaties, niets concreets. Wat ook niet kon. Hij kon zich niet voorstellen dat ze ook maar één reden hadden om hem nog vast te houden. 'U heeft hier nog tot en met morgen geboekt. Zo lang blijft u dus zeker nog hier' zegt Driessen alsof hij z'n gedachten geraden had. Op de vragende blik en handbewegingen reageerde hij met 'Tja, de rechter heeft dat zo beslist. In de tussentijd wroeten wij nog wat door. Blijft u rustig zitten, we vinden de uitgang wel' zei hij cynisch. Beide inspecteurs waren intussen opgestaan. Vlak voordat hij de deur dicht trok, zie Driessen nog 'Wist u dat mevrouw de Sosa zwanger was?' en sloot de deur.

Karel liet de boodschap indalen. Dieper en dieper. 'Zwanger wás' zei hij. Hij keek mevrouw Solomon aan. Die keek naar hem alsof hij een afschuwelijk monster was. 'Denkt u?' zegt hij. Ziet haar dan opstaan en haar spullen pakken en zegt nog 'Ik stuur iemand anders'. Waarna ook zij de kamer

verlaat. Maar, denkt Karel, ik kan toch helemaal niet. Dat was ze al, moet wel. Maar als dat kind. Tijdens die val. Zou ze zelf haar eigen kind hebben willen doden? Is dat waar dit allemaal om gaat? Maar verdoezeld dat door mij de schuld te geven. Wat een bitch. Wat het ene woord tegenover het andere blijft. En wie geloven ze dan? De gevallen vrouw, met het dode kind. Maar het gaat toch niet om geloof? Maar om bewijs. En kunnen woorden dan voldoende bewijs leveren? Karel herinnert zich een rechtszaak in België, waar een verdachte, zonder bewijzen, is veroordeeld. Op basis van aannames, vooronderstellingen en getuigenverklaringen. Dus waarom zou dat hier niet ook kunnen? Nou jong, zegt ie tegen zichzelf, je bent weer lekker positief vandaag. Op dat moment komt een agent binnen, die hem in zijn overpeinzingen stoort. Op zijn verzoek laat deze hem even op de luchtplaats. Om zijn benen te strekken, nicotine te inhaleren en zijn hoofd leeg te maken. De schaduwen lijken nog donkerder, zwarter, dieper, eindelozer.

Al vrij snel nadat hij terug in de cel is, krijgt hij z'n lunch gebracht. Zoiets als vliegtuigvoer, was zijn conclusie de eerste dag al geweest. Smaakt naar niets. Kleffe broodjes, alsof ze in het water gedoopt zijn. Met moeite en de bijgeleverde thee lukt het hem toch weer een maaltijd te verorberen. Karel merkt dat de mist uit zijn hoofd is verdwenen. Dat zijn verplichte afkick van de jointjes hem meer bij de les brengen. Zodra hij klaar is met eten, gaat hij dan ook meteen aan tafel zitten. Schrijven. Tussendoor springt hij op en roept iemand van de bewaking. Hij vraagt of het mogelijk is de beschikking te krijgen over een laptop met internetverbinding. Gedurende de uren dat hij wacht op een antwoord, schrijft hij

door. Zijn gedachten, ideeën, dromen, fantasieën. Het doet er niet toe. Het stroomt als vanzelf op papier. Solomon had zijn vorige volgeschreven vellen zomaar meegenomen. En nooit meer terug gegeven. Na intussen enkele keren gelucht te zijn om een sigaret te roken en zijn avondeten genuttigd te hebben, krijgt hij een laptop bezorgd. Voorzien van een lange kabel die ergens de verbinding met internet maakt. Hierdoor kan hij inloggen op zijn mailbox. Hij zoekt een specifiek adres. Kan het niet in zijn eigen adresboek vinden. Via een website zoekt hij verder. Niets. Social networks dan? Ook niet. Dan toch maar naar de gay dating sites. Na enkele pagina's door te zijn gebladerd, vindt hij hem. Onder zijn alias 'XYman'. Hij maakt een ID aan en stuurt hem een bericht. Verwijderd zijn ID meteen weer. Het verzonden bericht verstuurt hij ook naar een ander mailadres. Het bericht zelf verwijderd hij, waarna hij ook de prullenbak leegt. In de 'Geschiedenis' van de browser wist hij alle bezochte sites. Dat doet hij ook in diverse systeemmappen. Computers hadden hem altijd al geïnteresseerd. Hij had meteen de potentie ervan ingezien. De mogelijkheden. Hij was een van de eersten geweest, die over het net surften. Toen waren zijn ogen open gegaan. De wereld lag aan je voeten. Dit was, zijns inziens, de belangrijkste uitvinding na het wiel geweest. Bij wijze van spreken. Het was het ook het internet geweest dat ervoor gezorgd had, dat ze zich ooit hadden kunnen ontmoeten. De webpagina van een sauna trok Karels aandacht, waarop hij deze bezocht. Waardoor hij hem een aantal jaar geleden voor het eerst had ontmoet. Een mannensauna, welteverstaan. Waar op allerlei manieren stoom afgeblazen kon worden. Tijdens een hapje tussendoor in het kleine

restaurant stelde hij zich voor als juridisch journalist. Hij was in de advocatuur begonnen, maar vond dat wereldje niets voor hem. Te macho. Haantjes, vooral. Karel weet nog goed hoe ze daar zaten. Uitkijkend op het buitenzwembad waar enkele goed uitziende jonge mannen elkaar probeerden te versieren. De zon glinsterde op de naakte geoliede lichamen. Waar waterdruppels op parelden en gleden. Soms opgehouden door een warrig haar. Ze hadden de rest van de middag gezamenlijk verbracht. Wat hen beiden goed bevallen was. Diezelfde dag nog plaatsten ze, naakt in de kleedruimte staand, een volgende afspraak in hun agenda's. Maar de afgelopen twee jaren was er om de een of andere reden de klad in gekomen. Hij hoopte dat zijn bericht hem zou bereiken. En dat hij kon helpen. Als hij dat al wilde. Karel dacht aan hem terug, die keren dat ze elkaar ontmoet hebben. Telkens weer maakten zijn twee meter en vijf enorme indruk op hem. Hij zag er goed uit, geen bodybuildertype. Maar wel sportief. Gezond sportief. En alles aan dat lijf was in de juiste proporties aangebracht. Met dat beeld, een glimlach op zijn gezicht en het gevoel dat alles goed gaat komen, ging hij de laatste uren van de nacht in.

DAG 4

Al vroeg de volgende ochtend krijgt Karel bezoek. Een meester Van Haaren. Karel wordt naar de flauw groene verhoorkamer gebracht en wacht op zijn bezoeker. Hij is benieuwd wie dat is. Hij verwacht dat het de vervanger van mevrouw Solomon is, die komt kennis maken. Zodra hij echter de twee meter vijf in de deuropening ziet staan, maakt z'n hart een sprongetje. Van geluk, blijdschap. Eindelijk weer iemand te zien die hij kent. Hij springt op uit zijn stoel en is in een zucht bij hem. Zie je dat alles goed komt, denkt hij bij zichzelf. De beide mannen schudden elkaar de hand. 'Lex, jongen. Wat ben ik blij jou te zien. Ik herkende je eerst helemaal niet. Zo in pak. Ik heb je nog nooit eerder gekleed gezien. Maar, dat mag er zijn hoor. Ik weet dat het al 'n tijdje geleden is en dat de omstandigheden niet ernaar zijn. Maar echt, bedankt voor je komst'. Lex wijst dat ze gaan zitten. Hij schenkt voor hen beiden koffie in, uit een thermoskan in aardewerken kopjes. Lex vraagt eerst hoe het met hem gaat. Zowel hier maar ook in het algemeen. Zo kletsen ze ongeveer een half uurtje, met onder andere het ophalen van gezamenlijke herinneringen en anekdotes. Waarna Lex hem vanaf het begin tot nu zijn verhaal laat doen. Hierbij neemt hij alles op en maakt hij aantekeningen. Nadat Karel snel maar zo compleet als mogelijk zijn verhaal heeft gedaan, vertelt Lex dat hij wat gesurft heeft over zijn zaak. Bovendien heeft hij wat telefoontjes erover gevoerd. Naar hij begreep moest Karel vanmiddag weer voor de onderzoeksrechter verschijnen. Op Karels vraag dat hij er toch vanuit mocht gaan naar huis te kunnen, kijkt Lex hem neutraal aan. 'Ik ben bang van niet, Karel'. Deze zegt verschrikt 'Wat? Maar dat kan toch zomaar niet? Ik heb helemaal niets gedaan,

verdorie'. 'Dat kan best zo zijn, mijn beste. Maar dat wil nog niet zeggen dat zij dat ook vinden. Je weet dat er momenteel een rechtse wind door ons land waait. Krachtig tot stormachtig soms'. Karel knikt en trekt een gezicht van 'Ja, so what?' Daar hoort ook bij dat om strengere straffen gevraagd wordt én dat verdachten van zware delicten, waar dit onder valt, langer vastgehouden zouden moeten kunnen worden. Alle officieren van justitie hebben daar een brief over ontvangen. Daar komt nog bij dat deze zaak door de norm vervagende elementen - en daardoor ook weer zeer aantrekkelijk voor de pers - extra aandacht krijgt. Zelfs Kamerleden hebben blijkbaar vragen gesteld'. Karel luistert dit alles met open mond aan. Te verbaasd om te reageren. Hij schudt zijn hoofd waarin alleen maar 'nee, nee, nee' klinkt. 'Norm vervagende elementen?' vraagt hij aan Lex. 'Niet door mij bedacht, hoor' zegt Lex. Hierbij zijn handen omhoog houdend. 'De persofficier zei dat gisteravond op televisie'. 'Zo, op televisie. Ben ik? Uhm, hoe zeg je dat? Is er een uhm foto of zo van mij getoond?' Lex knikt. 'Jeetje, zeg. Met een balkje?' Lex schudt nu zijn hoofd. 'Pardon?!' roept Karel uit. 'Men wil weten of je zoiets al eens eerder gedaan hebt. Mensen die je zo herkennen, kunnen zich nu alsnog melden'. 'Ow, dus nu ben ik zelfs een crimineel? Met een verleden nog wel. Wist ik zelf nog niet. Staat de schandpaal al klaar, waar ze deze schandknaap aan vast gaan nagelen? En waarom is dit, zoals jij net zei, een zwaar delict? Was ze werkelijk zwanger?' Lex knikt. 'En de baby is dood?' Lex knikt weer. 'En daarom is dit?' hier stopt hij. 'Poging tot moord of doodslag op de moeder en doodslag op het kind. Ja' zegt Lex. 'Dat maakt dit allemaal zo hels'. 'Hoe zit het dan met bewijzen?' vraagt Karel. 'Hoe kun je bewijzen dat iemand van

een trap is gevallen of geduwd? Wanneer daar anders niemand bij aanwezig is? Dat zijn altijd moeilijke gebeurtenissen. Niet of nauwelijks te reconstrueren. Begrijp je dat?' Hij knikt en zegt dan 'Dus als ze zichzelf naar beneden heeft gegooid om haar baby te doden, bijvoorbeeld. Laat ik eens een optie noemen. Dan mag ik daar voor de cel in?' 'Inderdaad' zegt Lex. 'Waarbij mijn schuld of onschuld vooral bepaald zal gaan worden aan de hand van het beeld dat van mij ontstaan is, van een hitsige kerel die alles en iedereen neukt. Is dat zo ongeveer een accuraat resumé?' Lex lacht. 'Neem me niet kwalijk, maar zo klinkt het allemaal nogal negatief. Wat het ook wel is, inderdaad. Maar daarom gaan we dit gevecht ook samen aan. De homowereld merkt ook de laatste jaren dat er weer een toename van gaybashing is. Dat de tolerantie afneemt. Niet overal en niet overal even erg. Maar het feit dat jij hier zit heeft volgens mij alles te maken met je bi-zijn. En dat moet niet kunnen, natuurlijk. Je hebt geen enkele wet overtreden, door die mevrouw, vrijwillig, mee naar huis te nemen. En ook niet door elke dag van elkaars lijven te genieten. En omdat justitie in het openbaar van leer trekt, zullen wij dat ook gaan doen. Goed?' Karel knikt. Lex vraagt hem een A4tje te ondertekenen, waarin hij ermee instemt dat hij namens hem mag optreden. 'Maar hoe moet ik je betalen? Dat kan ik helemaal niet'. 'Dat zien we later wel. Geld speelt nu voor jou even geen rol'. Lex vertelt hem nog dat hij gedurende de afgelopen jaren vaker als advocaat is opgetreden, namens homo- en bi verenigingen. Waarbij hem de negatieve spiraal steeds meer is opgevallen. Zijn vak als journalist heeft hij voorlopig aan de kant geschoven. Maar hij heeft het voordeel nog een boel mensen te kennen, in dat wereldje. Die

hen beslist willen helpen. Als het gaat om het publiceren van het een of ander. 'Het zal allemaal wel' zegt Karel enigszins fatalistisch. Het lijkt hem dat nu alles langs hem heen gaat. Waarbij hij zelf nagenoeg niets meer in te brengen heeft. En dat bevalt hem van geen kant.

> DAG 0

Ze zoekt, maar kan het nergens vinden. Weer neemt ze een trek, van het jointje dat ze net gekocht heeft. Ze moet er even tussen uit. En dit helpt denkt ze. Even weg van alles. Alles kunnen vergeten, voor een tijd. Dat zou ze zo graag wensen. Geen gezeur aan haar hoofd. Over geld of werk. Helemaal weg. Weg bij die klootzak. Haar handen houdt ze op haar buik. Hiervoor kan ze niet vluchten. Dat zit in haar. En blijft maar groeien en groeien. Totdat het er met vreselijke pijnen uit komt. Ze weet helemaal niet of ze dit wil. Of kan, zelfs. Of ze daar aan toe is. Ze neemt even plaats op het bankje van de bushalte. Dit is niet dezelfde bushalte als net, dat weet ze zeker. Maar of haar bus hier komt? Ze vraagt verschillende mensen, maar die trekken of hun neus op zodra ze haar zien of schudden meteen nee met hun hoofd. Ze vindt zelf niet dat ze er schrikwekkend uit ziet en wuift de reacties maar weg. Tegen een lantaarnpaal staat een man geleund, zijn hoofd gaat op en neer. Wellicht door de muziek, denkt ze. Ouder dan haar, zeker. Maar aantrekkelijk, ongeveer even groot. Ze spreekt hem aan, maar hij hoort haar duidelijk niet. Ze houdt haar gezicht voor het zijne en praat tegen hem, waarop hij een van zijn oordopjes uitneemt. Ook hij weet het niet zeker of haar bus hier komt, maar verwacht het wel. Ze vertelt over het werk dat ze in het verleden deed, maar nu door haar spierziekte niet meer kan uitvoeren. Waardoor ze van een uitkering moet leven. En ze daarom af en toe blowde. Om te vluchten. Ze begon te grienen. Ze werd altijd zo emotioneel van weed. Toen hij haar in haar waas vroeg of ze mee wou gaan, was ze blij als een kind geweest. Ze was volledig uit haar dak gegaan. Verschillende mensen werden boos op haar in de

bus. Terwijl ze het allemaal niet slecht meende. Ze had gewoon lol gehad. Pret. Voelde zich vrij. Er leek een last van haar te zijn gevallen. Daardoor voelde ze zich luchtiger, alsof ze kon vliegen. Ze wist wel dat ze niet kon vliegen, zei ze nog tegen hem in de bus. Bezorgd dat ie was dat ze van de flat zou springen. Toen ze binnen waren heeft ze hem meteen besprongen en gezoend. Oh, wat was ze blij, toen zeg. Ze had hem het liefst meteen genomen. Op zijn aandringen, neemt ze plaats en gaat ze al snel daarna naar het toilet. Hij is naar boven intussen. Ze trekt wat kleren uit. Ze denkt niet hij dat erg zou vinden. Zelf heeft hij zijn kledingkeuze ook nogal spannend gemaakt ziet ze zodra hij weer beneden komt. Een badmantel en slippers. Wat zou daar onder zitten, vraagt ze zich af. Hij schenkt koffie in voor allebei. Ze glimlacht naar hem. Ze vindt hem echt aardig en lief. Hij neemt in de fauteuil plaats. Steekt een jointje aan, neemt enkele forse teugen en geeft hem aan haar. 'Weed windt me op' zegt hij. 'Mij ook' zegt ze lacherig. 'O ja?' zegt hij. 'Hoe opwindend'. Hij lacht en neemt een slok koffie. Neemt het jointje aan en neemt nog een teug. 'Vertel eens iets over jezelf' vraagt hij. Ze vertelt hem over haar jeugd die niet al te best verlopen was. Dronken vader, hoerige moeder. Bij een pleegmoeder opgegroeid. Kunnen studeren. Politieschool. En toen die ziekte. Met armoede en eenzaamheid tot gevolg. Ze was intussen ontzettend emotioneel geraakt. Hun joint rookte niet meer. Hij nam naast haar plaats en sloeg een arm om haar heen. Ze zag hoe hij in haar ogen keek. Hoe hij in haar ban raakte. Ze voelde iets, dat maakte dat ze moest. Zoenen. Haar tong was niet meer te houden. Ze zoog zijn tong naar binnen. Duwde dan de hare weer naar binnen, wild ronddraaiend. Voordat ze het

wist waren ze in elkaar verstrengeld. En lagen ze op de bank te neuken. En dat beviel haar heel erg goed. Ze liet zichzelf gaan als nooit tevoren. Deze man maakte iets in haar los dat ze nog niet zo gevoeld had. Alles tolde om haar heen. Het duurde enige tijd voor ze goed en wel beseftte wat ze net ervaren, gevoeld, had. Ze strekte haar armen en benen, haar hele lijf lekker uit. Om het loomheidgevoel wat te verwerken. Ze zag, toen ze rechtop ging zitten, dat ze beiden geen kleren uit hadden getrokken. Alleen maar los gemaakt, afgestroopt, aan de kant geduwd. Ze voelde intussen hoe enkele kledingstukken knelden, waarop ze deze recht trok. Ze zoende hem nog eens langdurig op zijn mond, stond op en liep naar het toilet. Terug in de woonkamer staat er weer koffie te dampen op het tafeltje en is de mist van het jointje terug. Terwijl ze gaat zitten neemt ze dit aan neemt een teug. Met een arm streelt ze zijn rug. Ze zegt hem dat het erg lekker was. En vroeg hem waar hij verder nog van hield. Welke ervaringen hij had. Waarbij hij haar over zijn biseksuele geaardheid vertelde. Iets dat ze spannend vond klinken. Maar ook hoe hij over het leven dacht. Over relaties, van alles en nog wat. Het beviel haar hier wel. Zo zonder verantwoordelijkheden, lekker ontspannen tegen deze man aanleunend. Niets aan haar hoofd. Alleen maar een roes. Dat kon haar wel bekoren. Voor langere tijd. En daarna? Is daarna. Dat ziet ze dan wel weer. Ze duwt zich tegen hem aan. Gaat met een hand onder de badjas en streelt zijn blote buik. Wanneer haar hand naar beneden zakt, voelt ze meteen de bult die zich alweer gevormd heeft. Ze kijkt hem aan 'Weer zin?' Intussen zit ze al op haar knieën en duwt een van haar tepels in zijn mond. Ze draait haar onderlijf waardoor dit precies op de bult belandt. Waarna ze haar heupen op en neer en heen

en weer beweegt. Ze voelt hoe zijn tanden haar borstvel raken. Erop drukken. Zonder haar pijn te doen. Ze drukt haar hele gewicht nu zo veel mogelijk op die rol die tussen haar benen beland is. Nog steeds door twee lagen stof van elkaar gescheiden. Maar, stof of geen stof, prikkelende tintelingen trekken door haar onderlijf. Ze zit nu rechtop, haar rug gestrekt, haar borsten statig vooruit prikkend. Dan trekt ze met haar rechterhand beide lagen stof aan de kant. Langzaam laat ze zich zakken. Alsof een ruimteschip aankoppelt bij het moederplatform. Haar hart klopt in haar keel. Met haar handen, die achterover op zijn benen leunen, bepaalt zij het tempo. Uren mag dit voor haar duren. Dagen. Weken. Wat een genot. Het is alsof ze zweeft. Als een kabbelend beekje dat veranderd in een verwoestende stroom. Ze kan zich niet meer beheersen, en wil het nu. De wilde bewegingen maken dat Karel komt voordat hij misschien wel beseft wat er gebeurt, maar dat deert haar niet. Dit gaat om haar lust. Ze gaat door en door. Haar haren hangen intussen los over haar hele lijf. Het zweet druppelt overal. Nooit eerder heeft ze in een dergelijke roes verkeerd. Waarin ze opstijgt en daalt. En uiteindelijk explodeert in een feest van licht en kleur.

Of ze intussen aan een nieuw jointje bezig waren of nog het oude, wist ze niet meer. Ze wist alleen dat ze zoiets nog nooit eerder zo intens beleefd had. Dit was op precies het goede moment gekomen. Voor haar. Deze afleiding was precies wat ze nodig had, nu. Ze kroop weer lekker tegen hem aan, als een puppy bij de moeder. Hield hem vast aan een arm met beide handen, alsof hij nooit meer weg mocht. Zo ontspande ze zich volledig, sloot haar ogen en

viel in een diepe slaap. Ze voelde dat aan haar geduwd werd en opent haar ogen. Ze ligt nog steeds op de bank, ziet ze. Onder een fleece deken, waardoor ze het heerlijk warm heeft. Hij heeft pizza's gebakken. Die staan al klaar op de tafeltjes, samen met glazen water. Hij had intussen ook wat lampjes en kaarsjes aangemaakt. Waardoor het prettig schemerig aanvoelde. Geborgen. Hij had in de fauteuil plaats genomen. Ze stond op, de deken om haar heen houdend. Loopt op hem af, lachend over zijn verbaasde gezicht en zoent hem op zijn mond. 'Dank je lieverd. Je bent een echte schat'. Ze ziet, ondanks de schemering een rode bloes op zijn wangen verschijnen en een glimlach op zijn mond. Waarna ze van de pizza gaat genieten. Rustig etend, muziekprogramma zachtjes op tv, kletsend. Huisje, boompje, beestje. Er trekt een gevoel door haar lijf dat ze zich uit haar jeugd herinnerd. Rillingen lopen vanaf haar nek tot in haar tenen. De haartjes op haar armen staan rechtop. Hoewel deze nog steeds deels onder de deken verblijven. Het gevoel van geluk en blijdschap. De rest van de avond liggen ze samen op de intussen tot tweepersoonsbed omgetoverde bank. Loom van elkaars naakte lichamen genietend. Beetje bij beetje, stukje voor stukje. Ze roken nog een joint en luisteren naar de prachtige stem van Jerney Kaagman, zingend in 'The song of the Marchin' children' zoals hij had verteld. En Suzanne Vega over 'Luka'. In de piano- en gitaarsolo van Layla gaat ze helemaal op. De liefde die daarin tot uiting komt en de hartstocht die ze voelt, laten haar, gesteund door nog enkele teugen geestverruimende tabak, over werelden en oceanen vliegen, zo vrij als een vogel.

Hij gooit haar de deken toe, die ze meteen over haar lijf trekt. Hij staat op en vraagt 'Ben je van plan te blijven slapen? Vannacht?' Met haar liefste stemmetje vraagt ze of dat een probleem is. Waarop hij met z'n hoofd nee schudt. 'Kom dan wel asjeblieft in mijn bed liggen. Ja, wil je?' Hij vraagt het enigszins verlegen, merkt ze. Dat vind ze zo lief aan hem. 'Zeker, graag' zegt ze blij. Meteen springt ze op en begint hem te zoenen. 'Is al goed. Kom op. Ik vind het prima, hoor. No big deal. Okay?' 'Mij allang goed hoor. Mag ik dan nu even douchen? Of gaan we nog niet naar bed?' vraagt ze hem, intussen naar de keuken gelopen voor een glas water. 'Maakt mij niets uit' zegt hij. 'Je wou toch niet meteen gaan slapen, hè?' vroeg ze hem. Haar vingers raakten hem, daar beneden, lichtjes aan. Ze voelde de trilling die dat teweeg bracht. Zo'n hupje. 'Nee toch? Hè?' Hij schudde zijn hoofd en moest glimlachen, zag ze. 'Dan ga ik nu douchen. Okay? Ik heb wel even nodig, denk ik zo. Dus dat duurt nog wel voordat ik in bed lig. Goed?' 'Ja hoor' zei hij. 'Jouw rugzak ligt op mijn slaapkamer. De grote kamer rechts. De douche ligt ervoor, links. Maar dat kun je niet missen. Zou je niet misschien eens iemand gaan bellen? Familie of vrienden? Of wie zich dan ook zorgen om je zal maken? Gewoon om te vertellen dat alles goed met je is. Hoef je niet te zeggen waar je bent. Als je dat niet wil'. Ze intussen de trap opgelopen en roept vanaf de gang 'Nee hoor. Mij mist toch niemand'. Waarna ze de slaapkamer instapt en haar benodigde spullen uit de tas pakte. Shampoo, tandpasta en bijbehorende borstel. Ook haar scheermes en ladyshave had ze mee. Ze was op alles voorbereid geweest. En had gelukkig toe kunnen happen. En dan zo'n lieverd. Hij had ook genoeg ellende gekend, had ze begrepen uit dat

weinige dat ie verteld had. Die wou er ook gewoon even uit, net als zij. Ze kon hem best goed begrijpen. Dat kwam goed uit, voorlopig.

De volgende ochtend lukte het haar hem een ontbijt op bed te laten brengen. Waarna hij wel bij haar bleef ontbijten. Dat niet enkel gepaard ging met voedsel in elkaars monden. Ook nu weer beleefde ze een hitsigheid die ze niet kende. Niet van wist dat ze dat in haar had. Zo een lust en drang naar meer. Ze begeerden elkaar, deelden liefde en lust met elkaar, ze genoten van elkaar. Het aansluitende dutje werd door hem verstoord met de vraag aan haar of ze niet op wou staan. Ze kreunde, het dekbed tussen haar armen en tegen haar borsten geklemd, 'Nee, lieverd, nog niet. Laat me nog even slapen'. 'Nou goed. Moet jij weten. Maar ik ga nu douchen en dan naar beneden. Ik kom zo meteen nog wel even kijken. Ben je dan nog hier als ik terug kom?' 'Tuurlijk lieverd' zei ze, ondersteund door haar liefste glimlach. 'Goed dan. Dan uhm, ga ik nu douchen. Slaap lekker' en hij kuste haar wang. Ze hoorde de douche klateren en bedacht een watervalletje waar ze onder stond. In haar slaap.

Ze opent haar ogen. Luistert. Niets. Stil. Ja, verkeer, buiten. Maar binnen? Nee, ze gelooft niet dat ze iets hoort. Voorzichtig draait ze op een kant en stapt uit bed. Ze blijft staan en luistert. Niets. Ze loopt naar de gang. Komt bij de trap. Ze laat haar hoofd iets in het trapgat zakken, richt haar oor. Niets. Ze kijkt nog even snel om. Nergens beweegt iets. Of hoort ze iets. Tree voor tree zakt ze de trap af. Ze weet niet welke kraken, dus laat ze haar voeten zo langzaam en zachtjes als mogelijk op het hout neerkomen. Gekraak is niet te voorkomen. Waarna ze meteen weer stil staat en haar oren richt. Niets,

ze daalt verder. Krak, niets. Op de betonnen vloer belandt, neemt ze weer normaal adem nadat ze zich ook daar ervan vergewist heeft dat ze niets hoort. Ze kijkt snel in de woonkamer, niemand. En rent dan naar de keuken, waar ook niemand is. Daarna gaat ze naar het toilet, waarvan ze de deur open laat staan. 'Voor wie zou ik die nu sluiten?' vraagt ze zich hardop af. Ze ziet dat de voordeur op slot gedraaid is, zonder dat een sleutel in de buurt is. Opgesloten? In de keuken voelt ze dat het raam gewoon open gaat en voelt ze zich een stuk opgeluchter. Ook de balkondeur opent als vanzelf, waarna ze even - zo naakt - volop in de zon blijft staan. Rondraaiend. Ze hoort toeterende auto's. Hardop lachend springt ze weer naar binnen. En laat zich op de bank vallen. Ze voelt de blijheid weer in haar lijf stromen. En ook de behoefte om zijn lijf weer te kunnen beroeren. Ze besluit weer in bed te gaan liggen. Als hij haar daar vindt en ze ligt er enigszins uitdagend bij. Ze denkt dat ze hem wel weer zo ver kan krijgen. Ze lacht, hieraan denkend, terwijl ze de trap oploopt. Op weg naar de slaapkamer. In bed knuffelt ze het dekbed en hoopt maar dat ze niet al te lang moet wachten. Met haar rechterhand masseert ze haarzelf zachtjes. Ze glimlacht wanneer ze kort daarop de voordeur open hoort gaan. En even later traptreden hoort kraken. Ze sluit haar ogen en wacht af.

In de loop van de middag wordt ze wakker. Hij ligt nog steeds in haar schoot. Ze dacht terug aan zo even. Hoe heerlijk het weer geweest was. Ze wilde de tijd met hem zo lang mogelijk volhouden. Maar daar binnen, waar hij nu op lag, dat bleef groeien. Ze verwachtte niet dat hij daar blij mee zou zijn. En wanneer ze dikker werd, werd ze onaantrekkelijker voor hem. Bovendien, wat moest zij met een kind?

Nee, dat kon niet. Dat was duidelijk. Maar hoe kom je van zoiets af? Hij bewoog zijn hoofd en keek haar aan. Ze toverde met moeite een glimlach op haar gezicht. Op haar vraag of er iets was, schudde ze haar hoofd. 'Nee hoor. Gewoon moe, van al die lekkere dingen die we samen doen'. 'Ja het was inderdaad weer lekker' zei hij. 'Jouw passie en vurigheid of hitte, ik weet niet hoe ik het moet omschrijven uhm zeggen, die is zo zo. Zo overweldigend, is het woord denk ik. En dat trekt ons dan samen in een spiraal van lust. Goh, dat klinkt erg poëtisch, als ik het zo zeg. Maar eigenlijk is het dat ook wel. Samen met jou'. Ze voelt haar wangen rood worden, wat door haar tint enigszins verborgen blijft, en zegt bedeesd 'Dank je. Lief hoe je dat zegt. En je hebt gelijk dat het als poëzie is, zo voelt het voor mij ook. Heerlijk gewoon. Ik hoop dan ook dat ik nog wat daagjes zou mogen blijven'. Ze ziet hem meteen knikken. 'Geen probleem, lieverd. Geen probleem. Zo lang we genoeg te eten en te blowen hebben' zegt hij lachend. Hij is intussen opgestaan, zegt dat ie gaat douchen en zij legt zich weer achterover bed. En geniet van het moment. Te weten dat ze nog even in deze hemel mag blijven.

Terwijl hij nog doucht gaat ze naar beneden in zijn badjas. Ze smeert wat brood en maakt thee. Dit neemt ze mee naar de woonkamer waar ze wat langs tv-kanalen zapt. 'En word je nog nergens vermist?' vraagt hij, opeens in de kamer staand. Ze schrikt zo dat haar sneeën brood met het bord door de lucht vliegen. Haar armen proberen meteen weer alles op te vangen, maar dat is een schier onmogelijke taak. Ze ziet hoe hij intussen puffend en lachend in de gang lichtjes voorovergebogen, met een hand tegen de muur staat. 'Jij! Jij!' zegt ze

gemaakt boos. Waarop hij nog harder lacht. Ze springt van de bank af en trekt en duwt hem op de bank. Waarna ze zich op hem laat vallen.

Ook de rest van de dag werd besteed aan elkaars lichamen verkennen. Ze bleek er niet genoeg van te kunnen krijgen. De gevoelens van ontspannen zweverigheid, ontstaan door de weed en hun lijfelijke inspanningen, lijken haar soms het gevoel te geven uit zichzelf te treden. Waarbij het is alsof zij hem stuurt, zijn handen bedient, zijn tong, zijn lippen. Het is een surrealistische ervaring, zo onwerkelijk en toch zo realistisch.

Aan het einde van de middag vraagt ze of hij het goed vindt, wanneer zij wat boodschappen zou halen. 'Dan geef ik jou zeker de huissleutel?' zegt hij daarop. 'Ja, waarom niet? Vertrouw je me niet, dan?' 'Nee, lieverd, dat klopt. Hoe intiem we ook zijn, ik weet verder niets van je. Dus waarom zou ik je vertrouwen? Wie zegt me niet dat je de sleutel snel ergens laat namaken en me later de paar spullen die ik heb, komt weghalen. Sorry, schat. Hoe lekker het ook is, maar zover ben ik nog niet. Nee'. 'O' zegt ze. 'Dus alles wat ik voor je doe' zegt ze, niet echt op haar gemak. 'Dat stelt niks voor?' vraagt ze, de zin afmakend. 'Maar zeker wel. Maar dat doe je toch ook omdat jij het ook lekker vindt, mag ik aannemen'. Ze knikt heftig en zegt 'Nou en of'. 'Nou dan, dus dat doe je ook voor je eigen. Net als ik, hoor. Ik vind het heftig heerlijk. En van mij mag je heus nog wat blijven, zolang we elkaar niet beginnen te vervelen'. Ze leunt tegen hem aan. Ze staan tegenover elkaar in de kamer. In elkaars armen, nu. Hij kust haar gezicht en haar. 'Beloof je me ook dat je binnenkort contact opneemt met je'. 'Ja ja, belooft. Maar nog niet nu. Ik wil de gedachten aan daar nog even ver

weg houden. Als dat me teveel gaat bezighouden krijg je last van me, geloof me'. 'Okay' zegt hij. 'Zullen we dan samen wat boodschappen halen?' vraagt hij. Dat vindt ze een leuk idee en gaat meteen aan de slag met douchen, opmaken en aankleden. Voor vertrek geeft hij aan dat boodschappen doen bij hem ook boodschappen doen, is. En niet hier kijken en daar. Nee, het briefje volgen en in het mandje ermee. Ze vindt het geen probleem, zolang ze maar met hem samen over straat mag. Ze wandelen gearmd naar het winkelcentrum waar ze meteen door een van de supermarkten sjezen om van alles in te slaan. Het lukt haar nog enkele lekkernijen extra toe te voegen, die ze met haar geld betaalt. Op de terugweg wandelen ze eerst nog op hun gemak langs de winkels, waar het redelijk rustig is. Het valt haar op dat er nogal wat mensen naar hen kijken. Of denkt ze dat alleen maar? Ze trekt er zich verder niets van aan en uiteindelijk komen ze weer bij zijn huis aan. Nadat ze samen de boodschappen op hebben geruimd, gaat ze zich iets opfrissen en omkleden. Wat hij daarna ook doet. Tijdens het vullen van de kasten had ze hem verteld hoe leuk ze de wandeling had gevonden. Zijn reactie was iets van 'O, nou, leuk', of zoiets. Ze wist het niet meer precies. Ze gaat op de bank zitten, die nog steeds als tweepersoonsbed is uitgekapt, haar rug tegen de leuning, benen gestrekt, tv kijkend. Het enige dat ze draagt is een slip en zijn badjas. Wanneer hij beneden komt ziet ze dat hij een goudkleurige string aan heeft. Ze voelt hoe ze begint te blozen, maar ook hoe iets begint te kriebelen. Er is al een overduidelijke bult in dat gouden vlies zichtbaar.

En zo ging dat dagenlang aan een stuk door. Dit moet de hemel op aarde zijn, dacht ze. Maar hij bleef intussen maar aan haar hoofd zeuren over haar vrienden, familie. Dat wilde ze niet, ze bleef het uitstellen. Dat irriteerde hem weer. Het geld begon op te raken. Hij werd kritischer. Ze merkte dat ze zelf weer onrustiger werd. Haar hoofd begon weer vanzelf te malen. Waardoor haar lustgevoelens fors afnamen, een last werden, bijna. Maar wat moest ze thuis? Een kind krijgen? Grootbrengen in de achterbuurt waar ze nu leeft? Ze beginnen elkaar te irriteren en ruzie te maken. Ze begrijpt dat ze op deze manier hier niet kan blijven. Maar ze kan ook niet naar huis. En ze wil al helemaal geen kind. Waarom vertelde ze hem er niet over? Hij leek begripvol, maar een onbekende vrouw met een kind van een ander. Nee, dat vergt ook voor hem teveel, daarvan is ze overtuigd.

DAG 2

'En wat er daarna is gebeurd weet ze niet meer, zegt ze?' Klijn knikt. 'Wat betekent dit nu? Klijn?' zegt Driessen. 'Zelfmoordpoging blijft mogelijk. Na deze verklaring zeker. Maar waarom geeft ze hem dan de schuld?' 'Omdat ze gefaald heeft. Zij leeft nog, maar heeft haar kind vermoord. Dat lijkt me geen leuke gedachte. Jou wel?' Zij schudt haar hoofd. 'En gewoon een ongeval, kan ook nog. Waarbij "per ongeluk" ze tekent de accolades met vier vingers in de lucht terwijl ze dit uitspreekt, 'haar kind is overleden. Door hem de schuld te geven kan ze misschien schadevergoeding vragen en geld is altijd een goede reden. Heb jij me geleerd, Dries'. Waarbij ze naar hem wijst. Hij was niet blij met zijn bijnaam, maar die was nog steeds beter dan zijn bij geboorte ontvangen voornaam 'Adolf', die hij intussen formeel via allerlei ambtelijke molens had laten wijzigen in Amadeus. Hij moest bij de letter A blijven en vond Archimedes té, maar Dries vond hij eigenlijk nog wel het allerbeste bij hem passen. Dat kon hij moeilijk iedereen vertellen. 'Waarbij we ons de vraag mogen stellen of hij bij dat ongeluk wel of niet aanwezig was'. 'En misschien een beetje heeft meegeholpen?' 'Dat kan ook, inderdaad. Maar stel ze valt de trap af, per ongeluk. Hij is in de slaapkamer of woonkamer en ziet haar daar liggen. Wat heeft hij toen gedaan? Boodschappen? Of was hij inderdaad boodschappen doen, terwijl zij ongewild de trap afgleed'. 'Dus we hebben nog steeds niets. Integendeel, we hebben er weer een vraag bij gekregen. Was het een poging tot zelfdoding?' Hij knikt instemmend. Ze ziet zijn denkrimpels die daar binnenin iets aan het malen zijn, wat er zo meteen via zijn mond uit komt. Hij draait zich met zijn stoel om en vraagt 'Waar zijn zijn kassabonnetjes van die dag?' Ze opent een

dossier en haalt daar enkele aan elkaar geklemde kassabonnen uit. 'Laten we die eens op tijd gaan leggen' zegt hij. Meer tegen zichzelf dan tegen haar. Hij kijkt geen enkel moment meer op. 'Zo, die en dan deze. Die komt nog hiervoor. En die hoort daar. Nou, nou. Hij noemde zich toch efficiënt of zoiets bij het boodschappen doen?' Hij keek haar weer aan, zij knikte. 'Ja, en? Wat zeggen de bonnetjes?' 'Dat hij in veel winkels is geweest, waar hij prulletjes voor enkele centen kocht, en alles pinde. Dat de tijd tussen de koop in de ene winkel en de volgende best groot te noemen is. Het kan zijn dat er lange rijen stonden en weinig personeel. Maar het lijkt mij aannemelijker dat hij tussen de aankopen door gedraald heeft'. 'Misschien zocht hij iets speciaals. En dat kan soms lang duren. Maar je hebt gelijk, als ik zo die winkels zie. Sommige zijn te klein om je kont te keren, veel zoeken kun je daar al helemaal niet. En waarom doet ie dat, denk je?' 'Daar ben ik nog niet achter. Waarom legt hij een elektronisch spoor? Wat kan hij daarmee aantonen? Dat hij tussen de tijden op de eerste en laatste kassabon in het winkelcentrum was, plus daarbij opgeteld de tijd die hij nodig had om heen en terug te lopen'. 'Maar wacht eens' viel ze in. Ze ging voor het whiteboard staan en schreef de tijd van de laatste kassabon op driekwart van het bord. 'Hoe laat ontving de centrale de telefoon' vroeg ze. Deze schreef ze eronder. 'Dit heeft hij dus nodig om - met boodschappen - naar huis te lopen'. Op ongeveer de helft van het nog witte deel van het bord, schreef ze de tijd van de eerste kassabon. Daarboven de tijd om te lopen. Dus hadden ze de vertrektijd van zijn huis. 'Toen, zo ongeveer, vertrok hij. Kunnen de onderzoekers en medici vaststellen op welk tijdstip ze is gevallen? Of wanneer de baby is overleden?' Hij schudde zijn

hoofd en zei dat ook niet te verwachten. 'De periode waarin alles gebeurde is zo kort. Dat kan men niet bij voldoende benadering bepalen. Ik begrijp dat ook wel. Maar hij weet dat misschien niet. Misschien kunnen we hem daarmee onder druk zetten. En de beelden van de camera's in het winkelcentrum? Wat hebben die opgeleverd?' 'Het beveiligingsbedrijf rapporteert dat de persoon op die bewuste ochtend inderdaad veel en lang in de winkels verbleef. Maar dat hij zich niet bijvoorbeeld opvallend gedroeg om de camera's te mijden, of omdat net niet te doen' vat zij voor hem samen. 'Dus misschien zet hij wel helemaal geen spoor uit. Hij is boos of voelt dat het niet zo goed zit met haar en wil misschien even eruit. En dan wat langer dan anders. En hij wil iets uitgeven. Hij heeft niet veel, dus doet ie dat met kleine bedragen. En zo zijn we weer terug bij af', vat hij samen. 'En over haar. Wat hebben we daarover?' vraagt hij haar. Ze zoekt op haar bureau en zegt 'Wat wil je weten?' 'Weet ik niet. Roep maar gewoon wat we weten'. 'Eens zien. Ze was buiten bewustzijn bij binnenkomst in het ziekenhuis en ook al daar in huis'. Ze bladert verder. 'Er zat wat slaapmiddel in haar bloed, maar dat zijn de resten van een inslaper. Je kent die wel, denk ik' waarbij ze hem aankijkt en hem ziet knikken, terwijl hij iets in zijn blocnote schrijft. 'Flink wat blauwe plekken en schaafwonden, langs de benen en heupen, maar ook de armen en schouders. Een forse buil op haar hoofd en eentje op haar voorhoofd. De experts menen dat ze met haar rug naar beneden gericht is gevallen, waardoor haar hoofd eerst op een tree terecht is gekomen en daarna verder naar beneden gestuiterd, zeg maar, en daar in de gang waarschijnlijk tegen de deur van de gangkast aan gebotst. En daarna weer iets terug de gang in gekeild. En bij dat laatste begrijpen de